

РЕШЕНИЕ

№ 10391

гр. /.../, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110100136 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба вх. № 537/04.01.2022 г., подадена от името на /.../ АД, ЕИК /.../ против /.../ ООД, ЕИК /.../, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове, както следва: 1/ иск, предявен по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК за признаване за установено, че /.../ ООД, ЕИК /.../ дължи в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 13 070,60 BGN /тринадесет хиляди и седемдесет лева и 60 стотинки/, представляваща закупени, доставени, но незаплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които стоки са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г., с доставчик /.../ АД и получател /.../ ООД, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума на 29.09.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав; 2/ иск за осъждането на /.../ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 28 299,68 лева, представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано 04.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане; 3/ иск за осъждането на /.../ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 7491,16 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.03.2020 г. – 03.01.2022 г., върху главницата

представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../.

С определение № 3433/08.02.2022 г., постановено по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е разделил производството по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, като е отделил предявените обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на /.../ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 28 299,68 лева, представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано 04.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 7491,16 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.03.2020 г. – 03.01.2022 г., върху главницата представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../, изпратил е по подсъдност за разглеждане от Софийски градски съд предявените обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на /.../ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 28 299,68 лева, представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано 04.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 7491,16 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.03.2020 г. – 03.01.2022 г., върху главницата представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../ и е прекратил производството по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта по предявените обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на /.../ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 28 299,68 лева, представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано 04.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 7491,16 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.03.2020 г. – 03.01.2022 г., върху главницата представляваща остатък от дължима сума по Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между /.../ АД, ЕИК /.../ и /.../ ООД, ЕИК /.../.

Определение № 3433/08.02.2022 г., постановено по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е влязло в законна сила на 22.03.2022 г., като

производството по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е останало висящо по предявения по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, за признаване за установено, че /.../ ООД, ЕИК /.../ дължи в полза на /.../ АД, ЕИК /.../ сумата от 13 070,60 лева /тринадесет хиляди и седемдесет лева и 60 стотинки/, представляваща закупени, доставени, но незаплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които стоки са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г., с доставчик /.../ АД и получател /.../ ООД, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума на 29.09.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Със заявление вх. № 60775/28.09.2021 г. ищецът „/.../“ АД е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу „/.../“ ООД за сумата от 13 070, 60 лв., представляваща цена на закупени и доставени, но неизплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. На 29.09.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК. Заповедта е връчена на ответника, като в законоустановения срок същият е депозирал възражение срещу издадената заповед. Ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си на 03.12.2021 г. Исковата молба е подадена на 04.01.2022 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК – при съобразяване на разпоредбите на чл. 60, ал. 3 вр. чл. 60, ал. 6 ГПК и обстоятелството, че 03.01.2022 г. е бил неприсъствен ден/.

В исковата си молба ищецът твърди, че е в трайни търговски отношения с ответното дружество, по силата на които доставял на последното строителни материали, като конкретните договорки между страните се осъществявали в устна форма. Сочи, че по поръчка на ответника доставил на последния строителни материали, посочени в издадени от ищеца фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. на обща стойност 13 070, 60 лв. с ДДС, която сума не била заплатена от ответната страна както при получаване на стоките, така и в тридневен срок от съставяне на фактурите.

Ищецът моли да бъде признато за установено, че ответникът му дължи сумата от 13 070, 60 лв., представляваща цена на закупени и доставени, но

неизплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, както и към настоящия момент, не е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника в производството.

В проведеното по делото открито съдебно заседание на 11.07.2022 г. от името на ответното дружество, чрез адвокат Ч., е изложено становище по предявения иск, като се оспорва извършването на твърдяната в исковата молба доставка на стоки и материали, както и предаването на същите във владение на ответното дружество.

Моли се за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е положителен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ.

По отношение на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, съдът намира следното:

На основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за търговска продажба, по силата на който е изпълнил задължението си за предаване на стоката и в тежест на ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер.

При доказване на посочените обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяването на дълга.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че между страните в производството са налице трайни търговски отношения, с предмет сключени договори за покупко- продажба и доставка на стоки-строителни материали.

Правното действие на твърдените в исковата молба договори за търговска продажба попадат под приложното поле на ТЗ, тъй като се твърди договорното правоотношение да е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 318, ал. 1, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По това материално търговско правоотношение за ищеца са породени две основни obligatorни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в процесните фактури и кредитно известие стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договора - арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Без значение е начинът на договаряне, същественото е съвпадането на насрещните воли на страните за продажба, за да се приеме, че между страните се учредява валидно obligационно правоотношение. Само наличието на последното не е достатъчно, за да се приеме, че е налице основание за плащане, тъй като основанието ще възникне при изпълнението на договора - с извършване на доставката за продавача ще възникне правото да иска престиране на цената от страна на купувача. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото, в т.ч. и на тези относно предприети от страните действия по изпълнение на договора /получаване на стоката или плащане на цената/, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуването на obligационната връзка.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищцовото дружество следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните по договор за продажба, изпълнение на задължението на ищеца за непаричната престация - да прехвърли собствеността на продадената вещ и да предаде /достави/ вещта, както и настъпване на изискуемостта на вземането.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че между страните в производството са налице трайни търговски отношения, с предмет сключени договори за покупко- продажба и доставка на стоки-строителни материали. Същевременно от събраните по делото доказателства, в това число фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД и Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между „/.../“ АД и „/.../“ ООД се установява в производството, че страните по делото са били обвързани от валидно възникнали и съществували правоотношения по договори за търговска продажба с предмет стоките – строителни материали, посочени във фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД.

Установените въз основа на горепосочените писмени доказателства обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал, а именно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза, което съдът намира, че следва да кредитира, доколкото вещото лице е отговорили ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани от вещото лице в заключението.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД са осчетоводени от ищцовото дружество, като данъчната основа е отчетена като приход, а ДДС е начислен като задължение към бюджета по кредитна сметка 4532. От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява още, че фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД са осчетоводени от ответното дружество, включени са в дневниците за покупка и са подадени със справка-декларация в ТД на НАП, като от страна на ответното дружество е ползван и данъчен кредит по процесните фактури.

От обсъдените по-горе събрани по делото доказателства, се доказва в производството, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно съществувало между страните по делото договорно правоотношение, по

силата на което ищцовото дружество се е задължило да продаде и достави на ответника стоки – строителни материали /подробно индивидуализирани и посочени в процесните фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД/ срещу поето от ответното дружество задължение за заплащане на уговорената между страните цена в размер от общо 13070,60 лева с включен ДДС.

Съдът намира, че е доказана и изправността на ищцовото дружество по отношение поетите по процесното договорно правоотношение задължения, т.е. проведено е пълно и главно доказване на обстоятелството, че ищецът е прехвърлил на ответника собствеността върху стоките, предмет на процесния договор за търговска продажба и е предал стоката на купувача по договора /... ООД/. Това обстоятелство се установява от събраните по делото доказателства, в това число фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД и Споразумение от 12.02.2020 г., сключено между „/.../“ АД и „/.../“ ООД и заключението на вещото лице по допуснатата, приета и неоспорена от страните по делото съдебно-счетоводна експертиза.

По делото се установи, при условията на пълно и главно доказване, че процесните фактури са получени от ответното дружество и са осчетоводени от последното, което на самостоятелно основание представлява признание на задължението по фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД. В тази връзка, следва да се посочи, че трайно установена е практиката на ВКС, че фактурите отразяват възникналото между страните правоотношение и с осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит, представляват недвусмислено признание на задължението по тях. Съгласно непротиворечивата практика на ВКС, обективизирана в решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т.д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. и др., е обосновано становище, че фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор, ако отразява съществени елементи от съдържанието на сделката - вид на предоставената услуга, стойност, начин на плащане, имена на страните, респ. на техните представители, време и място на сключване на договора. Според други решения на ВКС, а именно - решение № 211/30.01.2012 г. по т. д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т. д.

№ 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т. д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т. д. № 1598/2013 г. на II ТО, фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество -ответник, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Нещо повече, според приетото в решение № 42/2010 г. по т. д. № 539/2009 г. на II ТО, решение № 92/2011 г. по т. д. № 478/2010 г. на II ТО и решение № 47/2013 г. по т.д. № 137/2012 г. на II ТО, дори да се счете, че издадената фактура е неистинска /неавтентична/ или е останала неподписана за "получател" от купувача по договора за търговска продажба, респ. от възложителя по договор за изработка, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществените елементи на конкретната сделка, отразена е счетоводно от двете страни, както и е ползван данъчен кредит. В решение № 211/2012 г. на ВКС по т. д. № 1120/2010 г. на II ТО е посочено още, че само по себе си отсъствието на изискуеми от Закона за счетоводството реквизити във фактурата, не е основание за отричане на продажбеното правоотношение, тъй като поради неформалния характер на продажбата, преценката за сключването на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на същия този документ, а е необходимо да се направи с оглед на всички доказателства по делото, вкл. и на тези, относно предприети от страните действия, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуващата облигационна връзка, като вписването на фактурата в дневниците за продажба и покупки на продавача и купувача, отразяването на стойността ѝ в справки-декларации и ползването на данъчен кредит по нея, са обстоятелства, несъмнено релевантни за възникването на продажбеното правоотношение, по повод на което тя е била съставена. Същите тези действия по отразяване на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата, съответно превеждането на дължимия във връзка с продажбата ДДС от купувача по сметка на продавача, представляват недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. По тези съображения в решение № 30/08.04.2011 г. на ВКС по т. д. № 416/2010 г., I ТО, е прието, че включването на фактурите в регистрите по ЗДДС, отразяването им в счетоводството на получателя чрез заверка на съответния счетоводен

регистър и приспадането на данъчен кредит по тях, представлява потвърждаване по смисъла на чл. 301 от ТЗ от страна на купувача на действията на лицата, подписали без представителна власт процесните фактури.

От събраните по делото доказателства, включително фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД, се установи в производството, че продажната цена по процесните договори за търговска продажба е следвало да бъде заплатена от купувача до 25.11.2019 г., респективно, изискуемостта на задължението на купувача за заплащане на уговорената между страните продажна цена, е настъпила считано от 25.11.2019 г.

От страна на ответното дружество, нито се навеждат твърдения, нито се ангажират доказателства, за извършено плащане на сумите по процесните фактури /която именно сума е предмет на предявения за разглеждане в настоящото производство иск/, като същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи по делото, че неплатената част по процесните фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г. с доставчик „/.../“ АД и получател „/.../“ ООД, е в размер на 13070,60 лева /т.е., че по същите не са извършени нито пълно, нито частични погасявания/. Действително от заключението на вещото лице се установи, че от страна на ответника са извършвани частични плащания, но същите са се отнасяли за задължения различни от процесните, т.е. за извършвани доставки, различни от тези, предмет на процесните фактури.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се явява основателен и доказан за пълния предявен размер, като бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответното дружество дължи в полза на ищеца сумата 13 070,60 лева /тринадесет хиляди и седемдесет лева и 60 стотинки/, представляваща закупени, доставени, но незаплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които стоки са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г., с доставчик /.../ АД и получател /.../ ООД, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума на 29.09.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноси в настоящото производство има ищецът.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство.

Ищецът е представил доказателства за извършени разноси, както следва: 1/ за заплатена държавна такса в настоящото производство в размер на 261,41 лева; 2/ за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изслушана и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 300,00 лева; 3/ за заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер на 670,00 лева.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № /.../, вх. А, ет. 6, ап. 27, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „/.../ АД“, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № 2, сумата от 1231,41 лева, представляваща разноси в исковото производство по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, като са представени и доказателства за извършване на претендираните разноси, а именно за заплатена държавна такса в размер на 261,41 лева и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът „/.../“ ООД, ЕИК /.../“, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № /.../, вх. А, ет. 6, ап. 27, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „/.../ АД“, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № 2, сумата от 361,41 лева, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявления по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК от „/.../ АД“, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № 2 против /.../“ ООД, ЕИК /.../“, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № /.../, вх. А, ет. 6, ап. 2, положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, че „/.../“ ООД, ЕИК /.../ дължи в полза на „/.../ АД“, ЕИК /.../ сумата от **13 070,60 лева**, представляваща закупени, доставени, но незаплатени в уговорения срок стоки /строителни материали/, за които стоки са издадени фактури № № 959041336 от 24.10.2019 г., 959041337 от 24.10.2019 г. и 419022078 от 24.10.2019 г., с доставчик /.../ АД и получател /.../ ООД, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 28.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума на 29.09.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № /.../, вх. А, ет. 6, ап. 27 да заплати в полза на „/.../ АД“, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № 2, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1231,41 лева**, представляваща разноси в исковто производство по гр.д. № 136/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../“, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № /.../, вх. А, ет. 6, ап. 27 да заплати в полза на ищеца „/.../ АД“, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ул. /.../ № 2, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **361,41 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 55912/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____